

Nous Músics a la Banda

text REDACCIÓ

La tarde del passat 7 de novembre el fort vent va escampar les milers de notes de la Banda de l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló" mentre recorria els carrers de la ciutat acompanyats d'un gran nombre d'amics per a recollir un a un, als seus domicilis, als nous músics.

En aquest acte a Josep Arnau i Elena Rambla (clarinet), Javier Pepió i Alberto Conelles (percussió), Anna Arrufat i David Celma (trompeta), Ana Centelles (flauta), Celia Traver (oboè), Javier Mancheño (saxo) i Javier Fresquet (fagot) se'ls va donar la benvinguda a una de les entitats més antigues de la ciutat i se'ls va convidar a participar i gaudir del meravellós món de la música envoltat d'un ambient de companynia i caliu.

Un cop els 10 nous músics ja van ésser incorporats, la jornada va finalitzar al local amb un refrigeri i una festa que es va prolongar fins a altes hores per a celebrar que el futur de la banda queda garantit amb escreix. Enhorabona a tots!

CRIST DE L'ASIL

text REDACCIÓ

La restauració del Crist de l'Asil descobreix una antiga i valuosa talla de fusta. L'alcalde de Benicarló i la regidora de Benestar Social, acompanyats de tres membres de la Germandat del Crist de l'Asil i del rector de la parròquia de Sant Bartomeu, han visitat aquest matí els tallers de la Fundació Blasco de Alagón a Morella per comprovar els treballs de restauració del Crist de l'Asil.

El resultat de la visita ha suposat una agradable sorpresa per a tota la comitiva, ja que els responsables de la restauració han assegurat que es tracta d'una imatge de gran valor i d'un origen antic, encara per determinar. Els primers estudis desvetllen que es tracta d'una talla de fusta procedent del 1700 que ha patit al llarg dels anys importants modificacions i que tenia set capes de pintura i una de guix, a banda d'altres afegits com el cabell. Els treballs de restauració estan descobrint un Crist de l'Asil molt diferent del que els benicarlandes i benicarlandes estaven acostumats a veure i si es confirmen els primers indicis, la talla de fusta del Crist de l'Asil es podria convertir en una de les imatges més antigues de Benicarló juntament amb la de la Mare de Déu del Mar.

Número 710- 27 novembre 2009 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XV

la veu

de Benicarló

OLI DE BON GUST

OLI DE
VERGE BON
EXTRA GUST

200 ml. d'Oliva 100% ARBEQUINA

Oliveres productores de la varietat arbequina i conreades seguint les directrius de l'agricultura ecològica

LA POBLACIÓ CONTRA EL CLIMA

OLI DE BON GUST

Oliveres productores de la varietat arbequina i conreades seguint les directrius de l'agricultura ecològica per la mà experta d'Àlvar Anyó. La combinació ha donat els seus fruits i enguany per primera vegada, els consumidors poden gaudir de l'oli De Bon Gust. Estranya iniciativa en temps de crisi, on la majoria prefereixen amagar el cap i les inversions. Però hi ha qui mantenen les seues conviccions i esperances en una terra que ja va ser dipositària dels somnis dels seus avantpassats. La memòria històrica sempre ens retorna agraïda els fruits de l'esforç que posem en ella.

F text REDACCIÓ
ins aquest hivern, només uns pocs privilegiats han pogut degustar l'oli d'oliva que Àlvar Anyó produeix seguint els criteris de l'agricultura ecològica en una finca de la seua propietat situada prop de la Basseta del Bovalar. "Un dels avantatges que té dedicar-se a aquestes coses és que fas molts amics, perquè regales part de la teua producció", confessava. El boca a boca entre els privilegiats triats per a realitzar la cata anual i la creixent demanda del seu, cada

vegada més ampli cercle d'amistats, li ha animat a comercialitzar el producte del seu esforç. L'expert en geobiologia, bioconstrucció i agricultura ecològica, Mariano Bueno no dubtava a qualificar a Anyó com "un vocacional de l'ecologia i el medi ambient". I és que el cultiu d'oliveres, no és la seua primera incursió en aquest món. Els inicis es van realitzar pels albors dels anys 80, quan a l'empara de les primeres subvencions europees "es va intentar fer una cooperativa en la comarca de cultiu ecològic de taronges, però no va anar

avant" recorda. Li acompanyaven en l'aventura Mariano Bueno i el conegut agricultor local Jesús Machicha.

EL CULTIU DE LES OLIVERES

Malgrat aquest primer intent fallit, Anyó va continuar dipositant la seua confiança en un tipus d'agricultura en la qual creu "per vocació, filosofia i afició". Així, a les oliveres ja existents a la finca va decidir un dia sumar la varietat arbequina. "Són les que més prestigi tenen i millor sabor li confereix a l'oli", assegura.

El Club Bàsquet Benicarló presenta els seus equips

text i foto VICENT FERRER

Diumenge passat al migdia el Club Bàsquet Benicarló presentava als seus equips, des de la seua escola fins l'equip sènior.

El veterà conjunt benicarlondo, amb quasi mig segle d'història, segueix treballant la seua pedrera i enguany, a més, ha organitzat una lliga escolar en la qual participen equips de la ciutat i de la comarca, disputant-se els dissabtes a les pistes del Poliesportiu Municipal.

Blanca Prats, aleshores pivot de l'equip femení que va jugar diverses temporades a la categoria de plata del bàsquet estatal, va destacar en la seua presentació que de nou s'ha aconseguit formar un equip femení. Marc Marzal i Carlos Javier García s'encarreguen de dur l'Escola de Bàsquet del CB Benicarló amb: Roland Rambeat, Avril Martínez, Francesc Torres, Pau Llorach, Gerard Coscollano, Aroa Sabaté, Jaume Querol, Joan Vidal, Nerea Sales, Aitana Gargallo i Àlex Aguinako. Carlos Ruzafa entrena l'aleví B: Agustín Lluch, Iker Soro, Quico Senar, Manu Llorach, Carlos Avila, David Pascual, José Bedmar, Aitor Pitarch i Pau Colás. Carlos Martínez entrena l'aleví A: Bodi Marco, Andréu Jaro, Quique Besalduch, Albert Grau, Felipe Campos, Jorge Gascón, Marc Gregori, Joel Sabaté, Víctor Senén, Alejandro García i Juanma Martínez.

L'infantil masculí està dirigit per Fernando Brodaria i Adrián Octavio: Borja Vicent, Fernando Mateu, Werner Heye, Pepe Brodaria, Eric Roig, Carlos Taronger i Román Marzá. De nou haurà bàsquet femení a Benicarló, amb l'equip infantil entrenat per Iván Senén: Henar Martínez, Rebeca Besalduch, Isabela Eslava, Ursula Lluch, Carla Casanova, María Giménez, Patricia Escala, Marta Varona, Judit Sancho, Paula Cruz i Alicia Sáez.

El cadet, que juga a la Lliga autonòmica l'entrena Jorge Lara, tota una institució al club: Pau París, Àlex Rec, Javi Marrons, Àlex Sánchez, Yon García, Gabriel Sales, Fernando Salvador, Cristian Senén i Luís Salvador.

El junior Autonòmic està entrenat per Carlos Martínez, secretari tècnic del club amb l'ajuda de Martín Ferrer: Yeray Garú, Carlos Fresquet, Mario Marzal, Dani Marrons, Emilio Sospedra, Sebastià Rambla, David Ayza, Xavi Gil, Albert Pérez, Fran Caldés, Pepe Sierra i Guillem Fernández.

Per últim l'equip sènior, amb molta gent jove, dirigits per Sergio Oms: Rubén Beltrán, Angel Tena, Lluís Pauner, Marc Marzá, Eduardo Centelles, Iván Senén, David Sánchez, Albert Senén, José Félix García, Alan Albiol, Carles Miravet i Jonathan Llorach.

EMPAT, NATURALMENT INJUST

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Corprés per la sobtada mort encara no feia ni tres hores del meu company d'escola Pedro Monzonís, vaig fer-me l'ànim de pujar a vore el Benicarló. No en tenia massa ganes. Amb Pedro vaig ser algunes temporades company de seient al camp de futbol i ens ho passàvem bé recordant els anys d'aquell col·legi de sòl de fusta i patí de terra. Però en fi, què n'havia de fer jo?

Hi vaig pujar a peu, més que res per evitar-me problemes a l'hora d'aparcar. No em vaig equivocar. Els cotxes arribaven a la carretera de Càlig i com, sempre, no van ser cap impediment perquè els camions del senyor Salinas decidiren iniciar la seua ruta a aqueixes hores tan intempestives. Vaig arribar al camp i fent valer la meua condició de soci especial no em vaig haver de retratar per taquilla. Vaig aprofitar això sí, per comprar els obligatoris numerets de la rifa del pernil (ja fa massa anys que no em toca, a qui li he de reclamar?) i el dècim de la loteria de Nadal. A la porta estava el directiu Monterde que em va explicar que la "fideuà de germanor" organitzada per la directiva havia estat molt bona, que l'ambient també molt bo i molt sà, però que no n'havien sigut més que una cinquantena. Que què volien?

Una vegada tot pagat, em vaig topetar amb un altre excompany d'escola a qui feia molts anys que no veia. Sabia que feia la vida per Vinaròs. Li diuen Bertomeu i va ser porter del nostre CDB ja farà qualsevol dia prop de trenta anys. Xe, que fas per ací, que t'has perdut? No home, que sóc vicepresident del Vinaròs. Arrea costipao que li dic, això em faltava per sentir. No em puc imaginar cap Sebastià exfutbolista de l'equip del seu poble fent de directiu ací. El xicot m'ho va explicar i em va confessar que el seu fill li jugava de central a l'equip aqueix. En fi.

Abans d'iniciar-se el partit es va retre un homenatge a un parell de futbolistes que han format part de la història dels dos clubs. Entre que de lluny no m'hi veig i que estic mig sord només vaig atinar a escoltar el nom d'Ismael Tena i bé que sento no haver pogut saber qui va ser l'altre, però estic gairebé segur que no va ser cap dels germans Xoco, que durant molts anys van estar embolicats entre els dos clubs. Després d'aquests prolegòmens es va guardar un minut de silenci i encara tampoc sé per qui va ser. Caldrà que el lector curiós faça cap a les cròniques serioses que apareixen en setmanaris més formals que aquest —que no el volen ni a la Biblioteca Municipal— o ací mateix si apareix alguna cosa de l'amic José Vicente Ferrer.

Per fi va començar el partit. El Benicarló presentava nou entrenador, el senyor Nahum Mingol, ex del San Jorge i de l'Acero i a qui per cert havia vingut a vore el seu expresident i es comprén que també exalcalde (es va comentar que al poble del senyor Tena Ronchera es va empadronar aquest bon home no sé encara amb quina finalitat). El Benicarló, és cert, necessitava un revulsiu; no sé si el canvi d'entrenador si enviar alguns jugadors o simplement canviar els

propòsits inicials del campionat.

Torno a insistir —em perdo, mares, com em perdo— per fi va començar el partit. El Benicarló era amo i senyor del terreny de joc i després d'algunes oportunitats el nostre davanter Anayo va posar un justíssim un a zero al marcador. Els forasters van fer alguna incursió, però res de perill, tret d'una falta indirecta que es va inventar l'àrbitre per una suposada cessió al porter i que es va resoldre amb una grandíssima aturada de Guillamon.

A la segona part va començar el carrussel de canvis dels dos equips. He de confessar —i em sap mal— que els del poble del costat ens van dominar i ens van tindre arraconats una bona estona. Van marcar i aconseguir l'empat definitiu en una falta —no era falta, allò no era falta i l'àrbitre era una mala persona— magistralment treta per no sé qui.

Així es va acabar la cosa. Tots contents i els jugadors de tots dos equips abraçant-se al mig del terreny de joc i sent aplaudits per les dues aficions. On hem arribat, Nostre Senyor!

Capcot me'n vaig tornar cap a casa sense treure'm del pensament l'amic Pedro Monzonís.

Diumenge vinent no sé ni on juguem ni a quina hora.

“El paisatge del Maestrat no s'entendria sense les oliveres i mantenir-lo és compromís de tots”

ve de la pàgina anterior

L'agricultor recordava que en la nostra comarca és habitual que les varietats es barregen a la mateixa finca. “Jo he procurat plantar les catorze més habituals”. D'aquesta manera, a més d'aconseguir perpetuar el sabor d'un oli d'oliva típic en aquesta zona, Anyó ha conservat el perfil d'un paisatge cada vegada més alterat per l'home. “El paisatge del Maestrat no s'entendria sense les oliveres i mantenir-lo és compromís de tots”, va assegurar.

LA RECOLLIDA DEL FRUIT, MOMENT CLAU

La recollida del fruit és un dels moments claus per a aconseguir que el resultat final siga de la millor qualitat. “Fins ara l'oli del Maestrat no tenia prestigi perquè arriba amb molta acidesa”, recordava Bueno. El problema és que des del moment que l'oliva s'arplega de l'arbre fins que es porta a la almàssera “en moltes ocasions passaven dies i el fruit fermentava, barrejat amb les branques, fulles i insectes que pogueren quedar amb les olives”. Ara eixe temps s'ha reduït, ja que es procura que en la mateixa jornada es realitze la recollida i el premsat. Així, l'oli resultant del cultiu d'aquesta finca de la Basseta és molt suau i de tan sol 0,2 graus d'acidesa.

La qualificació d'ecològic no la mereix només per la forma de conrear l'arbre i la terra que l'envolta sinó, com recordava Bueno, per la forma que l'oli arriba al consumidor. “Encara que comprem una cosa que siga de cultiu ecològic, si ve de l'altra punta d'Espanya ja està contaminant pel transport que s'ha hagut de fer per arribar al punt de venda”. Per a aquest expert de reconegut prestigi, el consum del que produeix el nostre entorn és el que s'hauria de potenciar perquè

és el menys contaminant i perquè “els nostres gustos estan més habituats al que creix al nostre al voltant”.

LA COMERCIALIZACIÓ DEL PRODUCTE

Altre tema és el preu de venda al públic que en el cas de l'oli De Bon Gust “no pot competir amb el que es produeix a Andalusia per la quantitat de subvencions que ells reben” i que repercuteixen en el preu final. L'oli està envasat per la cooperativa agrícola Benihort, es presenta en ampolles de 200

mil·lilitres i ho comercialitza l'empresa local De Bon Gust. De moment, manca de l'etiqueta oficial d'agricultura ecològica perquè el sistema de premsat i envasat de la cooperativa encara no té el reconeixement de la Conselleria. Anyó confia que els tràmits que han iniciat donen els seus fruits i l'any que ve l'oli De Bon Gust isca al mercat amb tots els reconeixements necessaris del treball ben fet. De moment, uns pocs privilegiats podran gaudir d'un oli de qualitat nascut a la nostra terra i produït per la nostra gent. Bon profit.

MISCEL·LÀNIA

text REDACCIÓ

AIGUA POTABLE

L'Ajuntament de Benicarló ha remodelat tota la xarxa d'aigua potable del sector Mercat d'Abastos millorant així el rendiment en un 2,5% i estalviant fins a un 15% d'aigua. Les obres, incloses en els Plans d'Inversió Local del govern central, han consistit a substituir les canonades de fibrociment per unes de polietilè, amb la qual cosa ha millorat notablement el rendiment de la xarxa general fins a un 2,5%. Amb l'anterior xarxa s'havien detectat pèrdues d'aigua de fins a un 15% en hores nocturnes. Paral·lelament, amb les obres també s'ha reduït la pressió d'aigua al Polígon Industrial "El Collet", donat que les canonades d'algunes empreses no podien suportar l'alta pressió. Les obres han tingut un cost de 117.654,13 euros.

L'Entitat Pública de Sanejament d'Aigües Residuals de la Comunitat Valenciana, EPSAR, ha tret a licitació l'adjudicació del servei de funcionament i manteniment i depuració d'aigües residuals de Benicarló.

La data límit per a obtenir la documentació i la informació és el 28 de desembre i el pressupost base de la licitació és de 751.717,25 euros. Per a l'adjudicació, s'atendrà a l'oferta econòmica més avantatjosa. L'obertura de les pliques es realitzarà en un acte públic on es convocarà a les empreses participants amb un mínim de set dies d'antelació. El termini d'execució dels treballs és de quatre anys, encara que s'establirà la possibilitat de pròrroga. L'ajuntament de Benicarló, per la seua banda, ha publicat l'informe de data 14 de setembre de 2009, en el qual s'acorda, després de donar resposta a les al·legacions presentades pels veïns, aprovar definitivament el projecte d'expropiació forçosa per taxació conjunta, per a la implantació d'una EDAR en la partida Villaperdiz de Benicarló redactat per l'arquitecte municipal, Sr. Luis Pérez Lores, a l'abril de 2009. Aquesta aprovació queda condicionada a l'existència de crèdit adequat i

suficient en el pressupost general de l'Ajuntament de Benicarló per al pagament de les corresponents indemnitzacions, d'acord amb la valoració municipal. D'altra banda, el BOP 17 novembre va publicar l'expropiació conjunta de la EDAR, en la qual s'afirma que "Vist l'informe del Viceinterventor municipal, Sr. Fernando Ferrer Galindo, emès en data 16 de setembre de 2009, en el qual indica que NO existeix crèdit adequat i suficient en el pressupost general, per a plantar cara al cost total de les indemnitzacions previstes."

APARCAMENT

La Conselleria d'Infraestructures ha informat favorablement sobre el projecte de construcció de l'aparcament subterrani de la UA-19. La licitació es podria fer efectiva en un mes. El projecte de construcció del pàrquing inclou una planta amb capacitat per a 120 places de vehicle, tres de les quals seran adaptades. La part exterior de l'aparcament estarà destinat a plaça pública, amb dos accessos per a vianants amb ascensor inclòs. El projecte inclou el disseny de les instal·lacions necessàries per a la protecció contra incendis, ventilació, fontaneria, sanejament i electricitat. El pressupost base de licitació és de 1.290.325,23 euros, IVA inclòs.

MILLORES A LA RESIDÈNCIA

Els 19 usuaris de la Residència "Sant Francesc" ja disfruten de les millores que s'han incorporat al centre gràcies als nous equipaments que s'han adquirit amb la subvenció de la Conselleria de Benestar Social. La subvenció, de 18.093,87 euros, s'ha invertit en la millora de la il·luminació i en el canvi de mobiliari dels 11 dormitoris que hi ha al centre. També s'ha renovat el mobiliari de les sales comuns i s'han adquirit electrodomèstics, s'han canviat les cortines de tot el centre i s'ha pintat l'interior de tota la Residència. Per la seua banda, la Residència de discapacitats psíquics profunds "El Collet" ha invertit la subvenció de 27.718,12 euros que va rebre de la Conselleria en aparells d'aire condicionat, una de les necessitats més urgents del centre, a més d'electrodomèstics i mobiliari divers.

L'Ajuntament de Benicarló ha remodelat tota la xarxa d'aigua potable del sector Mercat d'Abastos millorant així el rendiment en un 2,5% i estalviant fins a un 15% d'aigua.

El Club Atletisme Baix Maestrat guanya en quatre categories del XVIII Cross de Vinaròs

text i foto VICENT FERRER

Diumenge passat, 22 de novembre, el club d'Atletisme Baix Maestrat va participar en el Cross de Vinaròs, Memorial Mario Miralles, Campionat provincial de Cross. Un total de 29 atletes van participar en les diferents curses, desestacant amb clau les victòries en: benjamí masculí, aleví femení, aleví masculí i infantil femení.

Benjamí masculí: 1r Ismael Barohu. 10é Thiago Islas.

Benjamí femení: 3a: Jazmina Frith. 7a: Florencia Dipierro.

Aleví masculí: 1r Ali Errahaoui.

Aleví femení: 1a Adelina Dabaran. 2a Helena Belda. 3a Meritxell Benito. 4a Victòria Debernardi.

Infantil masculí: 4t Alejandro Sánchez. 6é Abdessamad Errahaoui. 9é Andréu Sorlí.

Infantil femení: 1a Carla Masip. 5a Araceli Galan. 6a Mar Melet. 9a Leticia García. 10a Eugènia Dipierro.

Cadet femení: 6a Ariadna Masip. 7a Ana Llorach. 8a Lucia Llopis. 9a Rosa Galan.

Juvenil masculí: 16é Javier Giner. 20é Jaime Abderraman.

Junior masculí: 5é Youssef Barohu. 7é Rafael Villalba.

Sènior femení: 8a Beatriz Sorlí.

Veterans: 11é: Julio Sales. 15é Mohamed Tahiri. 18é Gerardo Serrat.

A més, cal destacar el tercer lloc en la categoria general absoluta de l'atleta benicarlano del Club Evasió Running Sergi Ruiz. La valoració del club d'atletisme Baix Maestrat després d'aquest primer cross

de la temporada és altament positiva, tant pel nombre de participants, ja que s'ha participat pràcticament en totes les categories, i els bons resultats obtinguts: quatre primers llocs, un segon i dos tercers llocs.

Mans Unides
BENICARLO

Del 28 de novembre al 19 de desembre
Exposició i venda figures de Betlem
Passeig Ferreres Bretó, 13

*Mans Unides els desitja
Bon Nadal i 365 dies de
pau, amor i solidaritat*

El debutant Juan marcà el gol de l'empat

text i foto VICENT FERRER

3 PINTO: Alex, José Ignacio, Zamo, Damián, Pizarro, cinc inicial; Thiago Pezao, Kiki, López, Antoñito i Flo.

3 BENICARLO AC: Paulinho, Vadillo, Valença, Genaro, Pedreño, cinc ini-cial; Lolo, Vinicius, Chicho i Juan.

ÀRBITRES: Cid Bragado i Martínez Torres, del col·legi galleg. Enseyaren tarja groga als locals José Ignacio, Zamo, Damián i Pizarro; als visitants Genaro, Vinicius i Paulinho; expulsaren por doble groga al local Kiki (min. 10) amb roja directa al visitant Vadillo (min. 23).

GOLS: 1-0 min. 23, Zamo, de penal. 2.0 min. 27, Thiago Pezao. 2-1 min. 31, Paulinho. 3-1 min. 36, Damián. 3-2 min. 37, Genaro. 3-3 min. 37, Juan,

INCIDENCIES: Uns 500 espectadors en el pavelló Píncep Felipe.

El Benicarló Aeroport Castelló va tenir poder de reacció en la segona meitat i va arrancar un empat de la seua visita a Pinto. Empat que sap a poc atès que l'equip va estavellar quatre rematades al pal, l'última, mancant dos segons pel final.

El més positiu el debut de Juan, que va estar molt centrat i a més va aconseguir el gol que tancava el marcador. Una primera part amb poques jugades d'atac, els dos equips es respectaven però el Benicarló no va saber aprofitar la superioritat després de l'expulsió de Kiki. A destacar una rematada de Lolo al pal. A la segona meitat les coses van començar malament, ja que Vadillo va cometre penal a l'intentar traure amb el braç una rematada a gol amb Paulinho batut, davant les protestes dels jugadors al considerar que el capità tenia el braç al costat del cos. La pena màxima la va

transformar Zamo. La situació va empitjorar amb el gol de Thiago Pezao, però les pujades de Paulinho i els seus tirs des de lluny van tenir premi. Amb domini cadufero Damián va sorprendre i va posar el partit molt costa amunt, tot i així els de Miki van reaccionar, se'n van anar pel partit i van aconseguir l'empat en un minut. Amb el 3-3 l'equip local va jugar amb cinc jugadors, però sense van aconseguir trobar un forat en la defensa benicarlanda. Faltant uns segons Genaro va recuperar, va disparar a porta buida i el baló va donar al pal. I no va haver temps de res més.

Darío Moreno or en els Jocs Escolars

text i foto VICENT FERRER

En la primera jornada dels jocs escolars, modalitat de judo, el benicarlando Darío Moreno, categoria aleví, va aconseguir la medalla d'or.

Els seus companys d'equip, en la categoria de prebenjamins, Aaron Moreno i Adrián Meymaert, van acabar segon i tercer respectivament. El seu entrenador Ignacio Vicente es va mostrar molt content pels resultats obtinguts gràcies al treball sobre el tatami del pavelló benicarlando. La pròxima competició per al Club Judo de Benicarló, l'última d'enguany, serà dissabte 12 de desembre a Alcanyís, on participaran en el Trofeu de Nadal.

Veïns de la partida Sanadorlí es reuneixen amb el BLOC per BENICARLÓ

text REDACCIÓ

Davant l'aprovació i presentació a la Generalitat del concert previ del PGOU de Benicarló, els veïns de la partida Sanadorlí han encetat una sèrie de trobades amb els grups polítics benicarlandos per plantejar una sèrie de qüestions que segons l'associació no s'han tingut en consideració.

En la reunió mantinguda amb el Bloc, l'associació va manifestar el seu descontent perquè el PGOU havia sofert una sèrie de modificacions que no havien estat exposades al públic, motiu pel qual la Generalitat trobarà variacions i divergències entre les al·legacions presentades i el corresponent concert previ aprovat pel PP. També van manifestar que no se'ls ha tingut en compte a l'hora de definir l'aprofitament urbanístic de la zona i que no s'ha respectat el model urbanístic que volen per a la zona la majoria dels veïns. Segons ells, tampoc no s'han tingut en compte criteris socials i mediambientals tan importants per a la zona i que els contempla la llei urbanística valenciana.

Els veïns de la partida Sanadorlí pensen que se'ls hauria de tindre més en compte, tant com a propietaris de terrenys en la zona com a benicarlandos, fet que tal com ha anat la cosa no s'ha produït. En aquesta reunió va quedar clar que el BLOC per motius com els que argumentaven els veïns afectats, ja va votar en contra d'aquest concert previ perquè ni aquestes ni moltes altres qüestions quedaven ben clarificades i definides i per això vam demanar que es tornara a exposar al públic, i així a la vista de les modificacions realitzades poder presentar al·legacions les persones o associacions que ho estimaren convenient. El Bloc remetrà la informació corresponent als seus diputats autonòmics perquè puguen fer les gestions necessàries perquè això pugua subsanar-se, i és que el que no entenem és per quina raó s'ha tingut tanta pressa en aprovar aquest concert previ i remetre'l a la Generalitat sense haver donat cap explicació, ni cap nova informació al respecte, ni haver dialogat amb parts afectades com puguen ser els veïns de la partida Sanadorlí o qualsevol altre ciutadà de Benicarló.

La campanya d'hortalisses al Baix Maestrat, desastrosa per els productors

text REDACCIÓ

La Unió de Llauradors i Ramaders del País Valencià ha denunciat que la campanya d'hortalisses al Baix Maestrat és desastrosa per als productors. Les anormals i elevades temperatures han provocat un excés de producció a l'avançar-se la campanya d'hivern i provocar un excés de collita.

Els llauradors, han sol·licitat a través d'un informe presentat i aprovat en el Consell Agrari que s'unisca la reducció fiscal per als productors d'hortalisses a fi de que compense les pèrdues, estimades per ells i la Cooperativa Agrícola San Isidro de Benicarló en uns 2 milions d'euros. En l'escrit s'argumenta que l'actual mòdul fiscal de les hortalisses -del 0,26- no compleix amb la realitat actual del camp i davant la situació que pateixen en aquests moments els agricultors de Benicarló i poblacions del voltant, es necessita una reducció del mòdul fiscal de cara a la renda de l'exercici fiscal de 2009.

Miguel Piñana, Secretari Local de la Unió a Benicarló, afirma que "la situació per la que passen els productors d'hortalisses de Benicarló i poblacions limítrofes és molt complicada pel fet que la campanya de tardor està sent realment molt negativa cosa que, al costat de la baixa rendibilitat de les últimes temporades, fa que la situació del camp en la nostra zona siga crítica i que paguem impostos sobre pèrdues". Les anormals altes temperatures d'aquesta època de l'any han ocasionat un avanç en la producció de la

planificació de les hortalisses d'hivern i, en conseqüència, un increment excessiu de la producció a l'ajuntar-se en poques setmanes la producció prevista per a l'hivern. Aquesta circumstància ha comportat que els agricultors perceben preus per sota del costos de producció i un perill real de desproveïment dels mercats en pròximes dates. Cultius d'hortalisses, com per exemple carxofes, cols o enciams, entre unes altres, tenen serioses dificultats per a eixir als mercats doncs han avançat la seua campanya varies setmanes respecte a la data prevista de la planificació.

Seguretat ciutadana

text JORDI MAURA

Queda un any i mig del que anava a ser la legislatura de la seguretat ciutadana. Calia una majoria absoluta per garantir una tropa de quadrats polítics recorrent els nostres carrers, perquè poguerem caminar tranquils i sense por. Tot i la folgada majoria que donen els 13 regidors que els populars van aconseguir, amb un programa electoral centrat en la seguretat com a principal cavall de batalla, la cosa no ha millorat en absolut. Per molt que disposen de noves dependències, walki-talkis digitals, una coordinació absoluta gràcies a les plataformes policials i vehicles ultim model, el nombre d'agents de la policia segueix estancat. Molt per sota de les ràtios anunciades i amb un regidor al front –ex agent expedientat– que ha hagut d'acometre un capritxós canvi d'àrea per decret d'alcaldia.

Les xifres de delinqüència que, massa sovint uns minimitzen i altres utilitzen electoralment, no poden amagar que s'arranquen portes de comerços, s'escalen façanes, es trenquen vidres blindats amb tapes de claveguera, se segueix aparquant en llocs prohibits, desapareguen setmanaris de la biblioteca, es cremen contenidors i vehicles i que carrers recentment peatonalitzats –en els que s'han abocat camionades milionàries de morter i ciment del Pla Zapatero– s'hagen convertit en punts de tensió, conflicte i vandalisme.

Però els polítics que treballen ja no poden fer res més. L'oposició ja no recorda que el PP ens havia de garantir una seguretat, una tranquil·litat en els comerços fins al punt que gairebé un municipal ens duria la bossa de la compra a casa. Ni patrulles canines, ni antiavalots, ni res de tot allò que van prometre i pel que van ser votats. Penso que s'hauria d'instaurar alguna pena com l'incompliment de promesa electoral o falsedat.

L'oposició ja no recorda que el PP ens havia de garantir una seguretat, una tranquil·litat en els comerços fins al punt que gairebé un municipal ens duria la bossa de la compra a casa.

Robatori a l'interior d'un turisme estacionat a l'Avinguda Méndez Núñez.

Li va clavar les ungles a un policia local quan aquest volia detenir al seu fill

text REDACCIÓ

La Secció Segona de l'Audiència Provincial de Castelló ha ratificat la sentència que va ser dictada pel titular del jutjat d'Instrucció nombre 2 de Vinaròs i que imposa sis mesos de presó per a una dona. Antonia V.H., de 63 anys i veïna de Benicarló, ha estat condemnada com a autora d'un delictes de resistència i una falta de lesions, ja que li va clavar les ungles a un policia local quan aquest volia detenir al seu fill. Els fets van ocórrer el dia 16 d'octubre del 2008, en el passatge Ferreres Bretó de Benicarló, quan sobre les 11.15 hores,

segons resa el text judicial, la ja condemnada va advertir la presència d'una patrulla de la Policia Local, els quals van aparcar el seu vehicle a la zona i es van dirigir a detenir al seu fill, Guillermo H.V., per la seua presumpta participació en un delictes de violència de gènere. Tal com explica la sentència, Antonia V.H., amb total menyspreu al principi d'autoritat, es va abalancar sobre un dels agents municipals i, agarrant-li d'un braç, li va clavar les ungles. A més, aquesta va iniciar amb la seua actitud violenta un forcejament amb el policia local fins que finalment va ser reduïda. L'agent va patir erosions en el braç i en el colze esquerre.

La Veu de Benicarló ja en *Facebook!*

laveudebenicarlo

El Vinaròs no va saber rematar el Benicarló

text i foto VICENT FERRER

1 BENICARLÓ: Guillamón, Raúl Mora (Kamal, min. 46), Oscar, Javi Flos, Dani Domingo, Pitu (Víctor Esbrí, min. 72), Raúl Martínez (Marcos Cano, min. 63), Anta, Anayo, Hugo (Vázquez, min. 55) i Monti.

1 VINARÒS: Peinado, Potrimba, Alex, Cristian, Wifredo, Ernesto, José Angel, Martín (Balfagón, min. 85), Espinosa, Folch (Pla, min. 72) i Agus.

ÀRBITRE: Jimenez Alvarez, delegació de Castelló, ajudat per Carbonell Leal i Loscos Portas. Enseñilla tarja groga als locals Espinosa i Dani; als visitants Alex y Wifredo.

GOLS: 1-0 min. 11, Anayo. 1-1 min. 67, Espinosa.

INCIDÈNCIES: Més de 500 persones al Municipal Angel Alonso. Abans del partit es va retre homenatge a l'exentrenador Ismael Tena i a l'utiller José Toledo. És va guardar un minut de silenci per la mort del jugador dec l'Alcora.

Repartiment de punts en un derbi on solament va haver igualtat a la primera part, amb els dos equips donant de si el millor que tenen, amb poques, però bones ocasions de gol, que es va transformar després del descans, en un monòleg del Vinaròs que no va saber aprofitar el baixó de joc a causa de les lesions. Mai ho tindrà tan fàcil l'equip vinarossenc per guanyar al camp del seu gran rival. Anayo, que després va fallar una clara oportunitat, va obrir el marcador a l'aprofitar una precisa passada d'Anta, per a encarar a Peinado i

batre'l per baix. Van ser els millors minuts del Benicarló, notant-se l'efecte del canvi de tècnic. El Vinaròs avisà en dues ocasions, amb rematades d'Espinosa i Folch que sortiren fora per poc. Després del descans la lesió de Raúl Mora pesà a la saga, però més la d'Hugo, amb el que l'equip va perdre a la seua referència en atac. El Vinaròs es va bolcar a la recerca de gols, la saga local passava dificultats, i els minuts passaven, fins que en una falta d'Agus a la frontal de l'àrea, va arribar l'empat amb un llançament d'Espinosa que va sorprendre Guillamón. Un gol que va donar ales als visitants, però sense rematar les seues jugades, mentre que el Benicarló acabà jugant al que no sap, a la pilotada, on sempre van tenir avantatge els defensors visitants.

laveudebenicarlo

Aquest era el meu cole JAUME I que ara forma part del 1r cicle del Ramón Cid: fa pena veure comestà ara després dels 15anys que vaig passar dins i on era tot tan bonic.

Sempre em guardaré els millors records, però aquests no són els que vull, amb quines palmeres tan precioses que tenim... on podem trobar un pati tan gran? I unes aules tan grans? Clar que això estava pensat per quan èrem més de 30 pax a classe i no ara que som menys i no són les més adequades per allotjar-los a tots. Per què no es fa ja una bona reforma i posem laboratori d'idiomes, aules amb ordinadors, connexions via satèl·lit, etc.? Espero que els meus gran records, puguem esdevenir actuals i de bon futur pel ens queda d'ensenyar a este centre, tot un referent a la nostra comarca, EL NOSTRE ESTIMAT COL·LEGI JAUME I, ara IES RAMON CID-EN PART PER A MI, perquè a mi sempre em quedarà edifici Jaume I on es fan les classes de 1r cicle i que és on estan els xiquets que abans tenien de 12-13 anys i que no tenen comparació-per nivell, excepte alguns-amb aquells alumnes que estudiàrem en uns temps passats.

Per cert, he de parlar molt bé del nostre IES com a nivell educatiu, ja que són dels primers del rànking a la Comunitat Valenciana en resultats de proves de selectivitat; tampoc és cert que siga un IES molt conflictiu, ja que només tenim alguns alumnes, com passa a la resta dels centres, que molesten més i estan molt més que controlats i expedientats quan els toca.

Els professors són molt professionals tots, ensenyament públic de qualitat, encara que les deficiències que puguem tenir depenen més de l'administració, com ara enviar professors per substituir baixes, millorar els presupostos per poder fer més reformes, tenir una bona calefacció, etc..

Que quede molt clar, que el nostre IES és tan de bo com d'altres que hi haja a la població o comarca i que sempre apostarem per una educació de qualitat, varietat i equitat.

**JOSÉ J. SALÁN RODRÍGUEZ
PROFESSOR D'ANGLÉS IES RAMON CID
BENICARLÓ-CASTELLÓ**

INAUDIT

El ministre Gabilondo planteja allargar l'escolaritat obligatòria fins als 18 anys, mesura que -com a mínim- mereix un respecte i una reflexió detinguda. Doncs no: els del PP l'accepten i els de CCOO la qüestionen. Els primers, però, matisant que no és un assumpte "urgent": naturalment, una població millor formada i més ben preparada per accedir al món laboral, no és gens urgent per a la dreta, ni que siga en temps de crisi. I traure de la circulació milers de joves vagarosos pels carrers, sense ofici ni benefici, amb perill de delinquir tampoc és urgent. Els segons, demanant "prudència" -en època de crisi- perquè, clar, en un temps en què per trobar treball hi ha una gran competència, accedir-hi amb millor preparació no seria "prudent" per a aquells sindicalistes. I reduir la presència al carrer del nombre de joves aturats -mantenint-los escolaritzats- tampoc seria "prudent", pel que sembla.

Decididament algunes respostes a les propostes del govern, resulten com a poc, inaudites.

Marc Antoni Adell

LA POBLACIÓ CONTRA EL CLIMA (1)

L Davant la necessitat de reduir emissions de CO2 per mitigar el canvi climàtic, s'estan plantejant diverses estratègies. En aquest sentit, a la reunió de Barcelona de fa quinze dies, preparatòria de la Conferència de Copenhage, l'organització Optimum Population Trust amb el prestigiós ecòleg Paul Ehrlich ha llençat una campanya per incloure el control de la natalitat com a mecanisme important en la lluita contra el canvi Climàtic. El Fons de la Població de les Nacions Unides (UNFP) publicà la setmana passada el seu informe Estat de la població mundial 200) amb el subtítol "Front a un món canviant: les dones, la població i el clima".

La relació entre població, en concret el control de natalitat, i canvi climàtic és nova i torna a portar a l'actualitat les idees de Thomas Malthus. Aquest economista anglès del segle XIX és considerat el fundador de la demografia, ciència que estudia la població. Malthus creia que la població creixia en progressió geomètrica i, en canvi, la producció d'aliments sols ho feia en progressió aritmètica. Les progressions són sèries numèriques, a la geomètrica es passa d'un número al següent multiplicant per un valor constant, per exemple: 2, 4, 8, 16, 32, 64...; a l'aritmètica, es suma sempre el mateix valor, per exemple 2, 4, 6, 8, 10, 12... Per Malthus, el creixement molt més ràpid de la població portaria a crisis alimentàries i a l'empobriment dels països. El control de la natalitat era la clau per garantir la riquesa de les nacions.

Els humans, amb les nostres accions vitals, causen emissions de CO2: l'energia emprada directament o utilitzada en l'elaboració dels productes de consum prové, majoritàriament, de combustibles fòssils que al cremar-se alliberen eixos gasos. Quant més humans siguem, lògicament, més emissions hi haurà; quant major sigui el nivell de vida o riquesa d'una societat, major seran les emissions que s'alliberaran a l'atmosfera per cadascun dels seus membres.

El conegut ecòleg de poblacions i entomòleg Paul Ehrlich, amb la publicació del seu llibre "L'explosió demogràfica" a 1968, recuperà les idees malthusianes. Ja fa més de quaranta anys, Ehrlich feia a la sobrepoblació responsable principal de l'exhauriment de recursos naturals. Valorava que els avenços tecnològics com insuficients per compensar l'increment de consum i pronosticava, en unes dècades, situacions d'esgotament de certs minerals. Una vegada superada la crisi del petroli dels setanta, el sistema econòmic i la població mundials inicien un període de creixement que deixà enrere les idees d'Ehrlich.

Les inèrcies dels sistemes econòmics o la resistència a canviar les pautes de consum de les societats opulentes han afavorit l'explicació malthusiana del canvi climàtic: som massa gent i per això emetem molt de CO2. Paul Ehrlich declarà a Barcelona que el control de la natalitat era "la forma més senzilla i barata de fer front a problemes

ambientals com l'escalfament global". I denuncia que són el Papa i l'esquerra política els responsables que Nacions Unides no assumeixi la responsabilitat de la sobrepoblació en la crisi ambiental present. Ja és coneguda l'oposició de l'Església Catòlica a tota mesura efectiva de control de la natalitat que no sigui l'abstinència sexual i la castedat. Tradicionalment, l'esquerra ha posat l'èmfasi més en les desigualtats d'unes societats o classes socials respecte a altres que en la quantitat o nombre d'individus.

L'any 1973, Paul Ehrlich proposà la coneguda fórmula I = P·A·T, l'impacte ambiental humà és igual al producte de la població, consum per càpita i tecnologia emprada. Si l'impacte a considerar són les emissions totals d'un país de CO2 aquestes dependrien de la seva població, tecnologies utilitzades per generar electricitat i moure el transport i per l'ús o consum d'aquestes tecnologies. El neomalthusians d'Optimum Population Trust com Ehrlich consideren que el factor important és la població, asseguren que l'òptim de població mundial per evitar la crisi ambiental estaria entre tres mil i cinc mil milions de persones, prou menys que els 6.880 milions actuals.

Però les dades demostren que on més augmenten les emissions és a les zones menys poblades. Des de 1985 a 2005, Àfrica subsahariana tingué el 18,5% del creixement de la població mundial però tant sols un 2,4% d'increment de CO2, en canvi Amèrica del Nord, amb un 4% de l'increment global de població global, les seves emissions de CO2 pujaren un 14%. En aquesta línia si comparem Moçambic amb Estats Units, el primer país amb uns 22 milions d'habitants emeté a 2007 2 milions de tones de CO2 quan, estats Units amb 302 milions de persones llança 5796,3 milions de tones de CO2; així, a 2007, un moçambiqueny va emetre a 0,09 tones de CO2 i un nord-americà 19,1 tona. Conclusió un nord-americà impacta igual sobre el clima que 212 moçambiquenys.

Quan es planteja combatre el canvi climàtic amb condoms i píndoles anticonceptives caldria fer-les servir, en aquest sentit, als països rics. L'estabilització de la població pot ser un objectiu positiu, el que no és correcte es culpabilitzar al creixement de la població del canvi climàtic; la major part de la població ha tingut poc a veure però si que patirà els seus efectes.

Pere Bausà

La vida de cada dia

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

10 – X – 2009

Veiem al Teatre Nacional de Catalunya, "Una comèdia espanyola" de l'autora teatral més de moda, Yasmina Reza. Cinc actors assagen una obra d'un autor espanyol i en un moment donat teatre i vida real es confonen, és el conegut tema del teatre dintre del teatre, una història en què són presents la mare, el promès de la mare, la filla gran, el seu marit i la filla petita que triomfa més que la gran, i això porta a un altre conegut tema el poder destructiu de la família. L'obra és, doncs, una mescla d'humor i de tristesa, amb moments interessants però amb una sensació de *dejà vu*. Amb "Una comèdia espanyola" retornava als escenaris després de trenta - cinc anys la mítica Mònica Randall, però la interpretació més destacada fou la de Maria Molins (la Isabeleta del "Cor de la ciutat"). Yasmina Reza considera aquesta obra la millor que ha escrit, però jo no.

24 – X – 2009

"Gordos" és la segona pel·lícula del director Daniel Sánchez Arévalo, que s'havia donat a conèixer amb la interessant "Azul oscuro, casi negro". Comença la història amb una sessió d'una curiosa teràpia que un grup de persones obesas segueixen per a aprimar-se, a poc a poc anirem entrant en les vides de tots ells i descobrint que no les engreixa el menjar massa, sinó la màscara que porten per a actuar en la vida, totes viuen vides complexes i sovint es deixen portar pel rol que la societat o ells mateix s'han adjudicat reprimint la seua manera de ser, la qual cosa els ha portat a l'excés de pes físic, però també mental. Rodada de manera coral, el director sap mesclar molt bé comèdia i drama, però la pel·lícula resulta a estones desigual, al barrejar les quatre històries que es creuen, de vegades es perd força narrativa ja que no sempre es manté la tensió en la narració. Així i tot "Gordos" és una de les pel·lícules espanyoles més interessants dels últims temps, una pel·lícula que ens aproxima a la realitat, de la qual sovint fugen la majoria de directors peninsulars.

25 – X – 2009

Torna Woody Allen al seu món de sempre, a aquell que l'ha convertit en un dels realitzadors més destacats de la història del cinema, a "Si la cosa funciona" ens trobem amb el Woody Allen de sempre, amb les seues obsessions de sempre, la seua verbositat, els seus acudits destructius, la

Els Dies Gloriosos

seua hipocondria, la diferència d'edat entre els amants, i com no podia ser menys, tornen Nova York i el jazz. El veterà professor Boris Yellnikof, expert en mecànica quàntica, fins i tot candidat al premi Nobel, deixa la seua luxosa vida, es torna bohemí i misantrop, i viu en un esgavellat apartament, la coneixença d'una joveneta ingènua canviarà la seua vida. La pel·lícula és magníficament interpretada per l'actor Larry David, en qui Woody Allen troba el seu alter ego, un actor de una formació molt semblant a la d'Allen, tots dos es van formar en les *stand-up comedy* i fins i tot viuen al mateix barri. Aquesta formació la manifesta en els seus monòlegs, quan trenca la quarta paret i es dirigeix als espectadors, ell és l'únic actor que sap que està dintre d'una pel·lícula, un joc que el director ja havia practicat en una altra de les seues bones pel·lícules, "La rosa púrpura del Cairo". Però el pessimisme que emana tota la història, té una conclusió final esperançadora, el ser humà es un desastre, les relacions humanes estan destinades al fracàs, però de vegades funcionen i cal aprofitar-les.

ve de la p gina anterior

Los trabajos han de ser originales e inéditos y sus autores serán responsables ante el Ayuntamiento y frente a terceros del cumplimiento de los establecido en estas Bases.

Cada any igual. No contents amb fer-ho tot en castellà damunt dient aberracions lingüístiques. A veure, si hem de fer riure almenys fem-ho bé. Escrivim en llengua andalusa, extremeña, madrilenya,... que dona igual, com a cada casa en tenim una de diferent, no cal patir! Tant costa ficar-ho mitjanament bé, llengua catalana, idioma valencià o, simplement, valencià? A veure si deixem de fer el ruc en aquest ajuntament i almenys ens assessorem lingüísticament alguna vegada, que per això hi tenen un gabinet de normalització lingüística, senyors meus!

No ho entenem

És curiós el que apareix publicat, pel nostre ajuntament, al BOP d'aquest 17 de novembre. A veure, és curiós no precisament pel seu contingut, que també, perquè sembla que s'expressen com els indis, unes quantes en castellà i unes poques en valencià, "...siguientes acuerdos: En virtud de tot això, RESOLC: PRIMERO.- Declarar que la inscripció patronal..." com si foren xiquets que estan aprenent a parlar, però el que realment destaca és precisament qui ho signa. "Lo que se hace público para general conocimiento. Benicarló, 28 de octubre de 2009.- **EL TTE.ALCALDE-DELEGADO ÁREA DE POLICIA, SEGURIDAD Y P.C., Ramon Soriano Verge.**" (sic). Ep, que hem canviat altra vegada de regidor de policia i ningú se n'ha assabentat? Però no era Marzal? I l'oposició tampoc ho sap? O, només ha estat una errada dels

A veure si deixem de fer el ruc en aquest ajuntament i almenys ens assessorem lingüísticament alguna vegada

subconscient... de qui ha enviat l'escrit al BOP? En fi, ho intentarem esbrinar.

Operació escaqueig

Hi ha qui s'inventa de tot en este panflet de La veu per tal de no escriure ni una ratlla. Ara va i l'amo diu que s'ha d'operar i s'estarà unes setmanes sense poder diu ni piu. Bé, millor dit sense fotre ni brot (que és el que millor fa), Hi ha col·laboradors que es freguen les mans pensant en la barra lliure que s'armarà en esta revista. Que vol dir que ningú dirà res, que tots "seguiràn a la voz de su amo" i callaran per un temps. Ja ho diuen, que hi ha de tot a la vinya del senyor.

Fitxa de subscripció a La Veu de Benicarló

NOM		COGNOMS		
DOMICILI				
POBLACIÓ		CP	TEL.	
<p>Se subscriu a La Veu de Benicarló, per l'import de 75,00 Eu. (50 números, anual) prorrogable si no hi ha ordre en contra (l'anul·lació caldrà avisar-la amb dos mesos d'antelació). Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 24,00 Eu. anuals.</p>				
Forma de pagament: (1) Domiciliació ó (2) transferència bancària				
(1) Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per 75,00 Eu. (50 números, anual) a Associació Cultural la Feram de Benicarló (C/ Sant Francesc, 95 Casal Municipal • 12580 Benicarló)				
Signatura: _____ d _____ de 2 _____				
Domiciliació bancària				
BANC/CAIXA _____				
ADREÇA _____		POBLACIÓ _____	CP _____	
NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMpte _____				
Codi de Compte:	Entitat	Sucursal	Control	Compte número
---	---	---	---	-----
Senyors: els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de subscripció a La Veu de Benicarló.				
(2) Transferència bancària de 75,00 Eu (50 números anuals), a favor de l'Associació Cultural La Feram de Benicarló. C/C: 3162 1201 07 1153776529 La transferència s'haurà de realitzar abans de la recepció del primer número de la subscripció realitzada (obligatori l'enviament per fax, del comprovant de la transferència o de l'ordre de pagament, al 964 47 56 98). Fins la recepció d'aquest no es remeta el primer exemplar de la subscripció.				

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Lloc de culte?

Era l'última cosa que ens quedava per veure, que la Font de Kuen-ka es convertirà en una mena d'església... portàtil. I és que això ens va parèixer quan vam veure que havien començat a ficar el banquet, una mica més grans que els de l'Hernán Cortés, un darrera de l'altre mirant a la superfont del faraó. El que sentiu, unes quantes fileres de banquetes, com a missa. Si ja de per si el personatge no deixa indiferent ningú ja era massa que, a més, li ficaren tot un bon grapat de bancs, com... per ofrenar-li noves glòries. Menys mal que sembla que tot va ser un malentès i, al cap de poc temps, a algú li va entrar el seny i va manar ficar-los al llarga de la plaça.

Fonteta de beure

Per cert, ja que parlàvem de fonts, algú se'n recordarà de tornar a ficar en marxa la fonteta a la que anaven a beure els xiquets? Ja sabem que n'hi uns quans de brètols que només fan que carregar-se-la però... no cal deixar la resta de xiquets sense aigua. O és que volen que vagen tots a abeurar a la font del faraó... com els matxos? Entenem que la font siga lloc de culte, però... no cal arribar a aquets extrems.

Baixa subscripció

Va dir el faraó que entenia que els de La Veu es molestaren perquè els hagueren llevat una subscripció. De tant en tant, més bé de molt en molt, com treballa massa, per tota la resta de regidors del seu partit que no foten ni brot, li surt fum de la closca i diu bajanades. Segons ens hem assabentat la biblioteca no estava subscripta a La Veu. I a més, si setanta-cinc euros, que és el que costa una subscripció anual a La

veu, és una altra de les excuses per no tindre-la a la biblioteca municipal... molt baix han caigut a l'equip de govern on ell és el capo. El que dèiem bajanades.

Aparença

Ho hem dit un fotimer de vegades, aquest equip de govern funciona a toc d'imatge. I si no, com s'ha d'entendre que als arbres del carrer sant Joan, oblidats d'any en any, de sobte, els hi tornen a ficar les famoses pedretes blanques per reomplir el forat om hi són plantats. I és que segur que la desfilada de moda, que aquest diumenge han fet a aquest carrer, no ha tingut res a veure en el seu farciment. Això sí, aquesta vegada han pensat amb el cap i, perquè no deixaren el carrer fet un fàstic ple de pedretes soltes, com l'any anterior, les han ficat

apegades i compactades. Esperem que duren. I el que diem, no cal esperar a una desfilada per endreçar un carrer.

Aparença (i 2)

Doncs no hem hagut d'esperar ni un dia. Entre que en aquests poble tenim uns quants gossos de quatre potes i uns, molts, de dos potes, ha estat vist i no vist, el que han durat les pedretes blanques compactades als arbres de dalt. Al dia següent de la desfilada ja estava tot desmanegat, quasi tots tenien les pedretes, i les cagarrutes negres que havien ficat baix per fer el farciment, desperdigolades per tot el carrer. És que és impossible que ací una cosa ben feta dure una mica de temps? Quan aprendran alguns que fer el brètol va en detriment de tots?

Poques llums

A veure, el carrer Joan Carles I, no és un dels carrers més centrals del poble? Doncs, per quina raó, de nit, està més fosc que la gola d'un llop? I és que l'espai entre el quiosc de Mutxola i la plaça del crim té menys faroles que si estiguérem a la "punta del muro". A molts carrers, d'eixos de nova fornada, hi ha faroles a cada pam i ací, com no vages amb la pila, ho tens més que fosc per veure't la punta dels peus. I això que no estem embarassats! Senyor meus, que no se diga que tenim tan poques llums!

Rucs, rucs i rucs

TEMA OBLIGATORIO : " XVII ANIVERSARI FESTA DE LA CARXOFA, BENICARLO 2010".

Debe figurar esta inscripción en lengua valenciana, siendo libre la elección de los motivos del cartel, aunque ha de contar con la presencia de la alcachofa. Al ganador se le comunicarán las fechas exactas de la fiesta, para su inclusión posterior en el cartel.

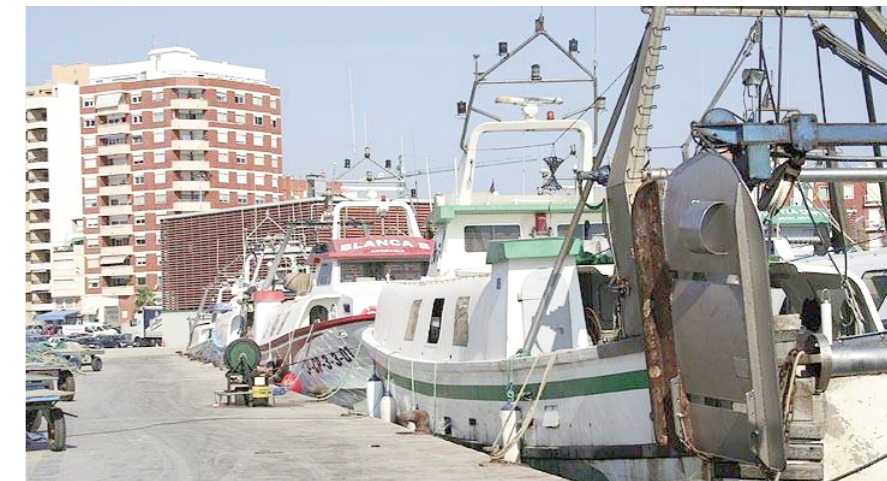
Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Aquesta setmana m'ha passat una cosa molt curiosa. Em vaig comprar La Veu, i quan vaig arribar a casa i em vaig posar a llegir-la, em vaig adonar que després de la pàgina dos, hi estava la pàgina onze. Anaven passant les pàgines amb ordre correlatiu fins que, després de la divuit, em vaig trobar de sobte amb les pàgines perdudes. La pàgina tres feia la seua aparició estel·lar al bell mig de la revista, compartint pàgines centrals amb la divuit en una curiosa imatge. Vaig pensar que hi havia hagut allò que es podria anomenar la rebel·lió de les pàgines, i cadascuna havia agafat el lloc que li va vindre de gust. Així l'editorial, que habitualment ocupa les pàgines centrals, es trobava al final de tot, al costat d'una pàgina de colorins. Es veu que aquesta secció volia tindre una mica d'alegria i gaudir del color de les pàgines més lluentes. En canvi, els del futbol van ocupar les pàgines centrals de la revista, en una impensable i privilegiada situació que espero no tornen a ocupar més. En fi, tot un incident sense importància però que m'ha ajudat a omplir unes quantes línies sense dir res de profit.

Veig que han passat amb una certa indiferència el fet de l'absència d'aquesta publicació a les prestatgeries de la biblioteca municipal. Llegint aquestes discretes però contundents crítiques a la incompreensible actuació d'una regidora de cultura (?), he pensat que precisament aquesta infraestructura cultural porta el nom de Manel Garcia Grau, que va ser col·laborador de La Veu. D'aquesta manera, podem constatar que fins i tot aquest enyorat escriptor ha estat víctima de l'actuació arbitrària de la regidora Durà. Efectivament, si algú vol consultar algun article dels que Garcia Grau va publicar en el seu dia a La Veu, no ho pot fer perquè no hi és. Aquesta és

una situació realment esperpèntica. No vull dir res més al respecte, només deixar clar el calibre d'aquest personatge i la seua forma d'entendre el concepte de la llibertat d'expressió, no com Cuenca, que amb la seua resposta ha deixat clar que ell sí que ho té clar. Més que ningú.

Quina llàstima fa el carrer Hernán Cortés. Ara que l'han deixat ben bonic resulta que hi ha uns energúmens sense res millor que fer que anar a tocar els pebrots als veïns, molestar els vianants i fer malbé el mobiliari urbà. No sé quina solució hi ha, però s'imposa un compliment estricte de la legalitat per tal que aquest carrer, tan castigat en altres èpoques, puga aprofitar la seua nova fesomia per tal que els veïns i vianants puguem gaudir d'ell.

Ara vaig a fer un plagi de l'article de Natàlia i començaré amb una miscel·lània de cosetes que he vist i que faran que arribe al final de la pàgina. Em primer lloc, diré que avui tampoc no faré espifiada. Però no la faré perquè no voldré, ja que motius no en falten. Sense anar més lluny, ha vist que han publicat la primera "llóa", contundent i amb accent a la "o". Con ha de ser, una lloa enèrgica. Es veu que vostès han interioritzat el missatge del clero local de "l'accent religioso" i han creat l'accent lloer. Molt bé.

Una altra. S'han fixat en la foto de la pàgina vint? Es pot observar que la regidora i la pintora tenen la mateixa posa, exactament igual. Però aquesta vegada ens ha fallat la senyora Ortiz, que es mostra garrepa amb el seu etern somriure, que aquesta vegada s'ha amagat. Una llàstima.

Foto de portada. Algú s'ha fixat en la palmera que apareix al fons? Encara que sembla mentida, és de l'avinguda Marquès de Benicarló. I ja posats amb aquesta foto, fa un efecte horrorós aquella nau de rajoles que es veu al fons a la dreta i que ningú no comprèn que encara estiga on està. És un altre gra al cul del nostre urbsnisme.

La foto de Camps conduint un Ferrari amb la Barberà de copilot ens ho diu tot dels valencians. Si, tenim el que ens mereixem i ara per ara ens mereixem aquesta parella d'exhibicionistes amb afany de protagonisme.

Veig que l'únic club de handbol que té el nom de l'esport normalitzat és el del nostre poble. Ya estan aquí los catalanes éstos.

No cal dir res d'això d'Alamassora. Una errada la té qualsevol.

L'oli viu com la terra

Tot i que no té l'etiqueta "oficial" d'agricultura ecològica, per una qüestió burocràtica de la nostra conselleria d'agricultura, tal com expressa el títol de l'encapçalament d'aquesta editorial, així podríem dir que és l'Oli, amb majúscules, que ens ha arribat de la mà d'Àlvar Anyó, "viu com la terra", com la nostra terra (la que ens queda).

I tot i que alguns s'entesten en deixar-nos-la feta un fàstic amb formigó i totxos per tot arreu, de vegades, ens trobem iniciatives que ens sorprenen per la seua puresa i ens demostren que encara hi ha gent que confia en que la terra, si se la tracta correctament, amb cura, ens deixi uns fruits dignes del Déus.

Qui coneix Àlvar Anyó sap de la seua passió per la terra que, de vegades incompresa, li ha portat comentaris no massa curosos per la forma que té de fer, però, tot i així, ha continuat pel camí inicialment traçat en els seu cap, cosa d'agrair tenint en compte aquests temps on tot s'ha de produir de pressa i a l'engròs, i ens ha portat un oli de la varietat Arbequina, ací al Maestrat, digne dels millors olis de primera premsada.

710

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Un oli de sabor suau, molt suau i aromàtic però no excessivament fort. D'un color més fosc amb tonalitats daurades si el comparem amb altres. I sobretot, sobretot, recorda l'olor fresc i verd de l'oliva en el seu punt òptim de maduració.

Prepareu les torrades, les amanides, les verdures o els peixos blancs i a gaudir d'aquest menja de Déus. I no cal anar molt lluny a buscar-lo. Que vaja "De Bon Gust".

Déus. I no cal anar molt lluny a buscar-lo. Que vaja "De Bon Gust".

EDITORIAL

CARXOFA:

per als xiquets de les escoles i els seus mestres, que mantenen viva la tradició de Santa Caterina. I ara que comença, d'una vegada, a fer una mica de fred les carxofes ja estaran més bones. Sobretot torrades.

PANISSOLA:

per a l'alcalde, per amagar el cap a sota de l'ala. Que ja fa dies que no surt, home... És que ací tot ho ha de resoldre sempre el faraó? Si fins i tot ja els diu a la premsa, l'alcalde, que ja us apanyareu amb ell. Pagar per veure!

Local social Penya Setrill, 27 de novembre de 2009, 20,30 h

"La reutilització de l'aigua a les ciutats del futur"

Conferenciant: VICTOR FERRÉ PELLICER, Presentació: Jaume Vilanova Batalla

El còmic

Per Xavi Burriel

Fora subscripcions, fora pantalons

El còmic

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4

info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassà

Cultura

Món rural

Esports

Gastronomia

Classificats

Fotos

Música

Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER
BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON
PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS
MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH,
ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

